

Čo keď zmrzne?

Hector musel byť extrémne vyčerpaný z cesty, ale ja som si nemohol pomôcť, hneď som skúšal, či ho dokážem niečo naučiť. Dookola som ho privolával a neskutočne som sa tešil, keď prišiel a mohol som ho odmeniť. Pobehoval som po dvore ako nejaký pajác, nevedel som s tým prestať, netušil som, či ho neodmeňujem príliš, či ho cvičím správne. Ale najmä, či som mu už nedal priveľa granúl.

Samozrejme, čakal ho novučký koterec, moja výroba. Bývali sme vtedy s manželkou v drevenici po starých rodičoch v Prosieku. Búdu pre psa ani nič podobné sme nemali a keď už bolo jasné, že jeden chlpáč do našej rodiny pribudne, začal som zisťovať, či nejaký koterec „vyfasujem“, alebo na koľko vyjde jeho kúpa. Vyzeralo to byť drahé, a tak som sa nakoniec do jeho stavby s pomocou kolegov pustil sám. Najskôr sme si ho nakreslili, potom odsúhlasili a už som aj kupoval materiál. Kolegovia mi naozaj pomáhali, ako sa dalo; keď sme nemali výjazd, spolu sme zvárali a maľovali. Finálnu úpravu, dosky na spodok i strechu som si už robil sám, rovnako ako samotnú búdu. Veľa som si o tom študoval, hľadal na internete, donekonečna o každej drobnosti špekuloval, až ma začal tlačiť čas.

S výsledkom som bol nakoniec veľmi spokojný, aj keď zámer ušetriť mi vôbec nevyšiel. Keďže som ho chcel mať najlepší, dobre zaplený, poctivý – veď som ho staval pre svojho budúceho partáka –, stál ma nakoniec takmer tisíc eur. Želal som si, aby sa tam Hector

cítil dobre, mal tam útulne a teplo. Keď som ho dokončil, mali sme zhodou okolností záchranársku schôdzu a ja som doslova dobehol za kolegom Zdenkom. Tentoraz som mu mobil pred oči otrčil a ja ukázal mu koterec. „Hmm, parádny!“ pochválil ho a ja som bol nesmierne pyšný. Tiež ma to upokojilo. Zatiaľ robím všetko správne, pomyslel som si.

Figu borovú! Hneď ako som chcel Hectora ubytovať, ukázalo sa, že sa doň nevie dostať. Koterec síce nebol príliš vysoký, no pes bol prímalý. Mal problém vyliezť doň, takže som mu musel pomáhať a nakoniec som mu radšej vyrobil provizórny drevený stupienok. Nič to, veď on dorastie, azda už o pár dní alebo týždňov, upokojoval som sa a tešil sa pri pohľade na to, ako svoj domček (alebo skôr domisko) objavuje. No to najhoršie ešte len malo prísť...

Po hodinke som ho tam nechal samého, no sotva som odišiel, Hector začal kňučať. Žiadne prekvapenie pre skúsených psičkárov. Išiel som teda za ním, uistoval som ho, že som len o pár metrov ďalej, v mojom dome. Zjavne mi neveril, lebo keď som ho opäť nechal samého, zase sa dožadoval mojej pozornosti. Hovorím si, kamarát, musíš si zvykať, a tak som sa tentoraz za ním neponáhlal. No čím dlhšie som bol v dome, tým viac kňučal. Nedokázal som byť dlho tvrdohlavý, navyše protestoval čoraz hlasnejšie a nástojčivejšie. „No dobre, bude po tvojom,“ kapituloval som. Keď som vyšiel von, zistil som, že Hector ma nevolal preto, že chcel moju pozornosť, on potreboval pomoc. Za všetko mohol ten „perfektný“ koterec. Cez oko kovového pletiva prestrčil hlavu, šklbal ňou, no nedokázal sa vymaniť zo zajatia. „Čo sa to deje? Prečo si mi to urobil?“ hovorili mi jeho vyvalené oči. „Neboj sa, hneď ťa vyslobodím,“ upokojoval som ho a dúfal, že sa mi to podarí bez karbobrúsky. Našťastie mu stačilo priklopiť uši a bol vonku, či skôr dnu.

Samého som ho už radšej nenechal a radosť z toho, že je slobodný a pán je opäť blízko, rýchlo zahnala spomienku na zákernú pascu, do ktorej sa lapil. Opäť sme spolu začali šantiť, donekonečna som ho fotil a natáčal, úplne ako keď sa vám narodí dieťa. Chcel som zaznamenať každú sekundu, každú zmenu výrazu a polohy. Hneď

menčestráky som mal celé špinavé, ako okolo mňa stále poskakoval. Musel už však byť naozaj unavený, lebo ho v jednej sekunde všetko prestalo zaujímať. Zrazu sa schúlil, položil si ňufák medzi moje nohy a o chvíľu som počul jemné odfukovanie až chrapkanie. Zaspal. Okamžite som si ho natočil a poslal som video Majke: „Pozri, ako je mu u nás dobre!“

Opäť som to cítil ako pri dieťati, ktoré nechcete zobudiť, keď zaspi, veď nech si poriadne oddýchne. Tak som tam kľačal asi hodinu, celý drevený, no šťastný. Toto boli naše prvé spoločné momenty, až kým neprišla manželka – mimochodom, veľmi čerstvá manželka, keďže sme sa brali iba dva mesiace predtým, ako k nám pribudol Hector. Rýchlo som ich zoznámil, nasadol do auta a uháňal do mesta kúpiť pletivo s menšími okami, ktoré som následne namontoval na to pôvodné. Upravený koterec mali preveriť už najbližšie hodiny.

Zhodou okolností práve vtedy hlásili, že nás čaká extrémne mrazivá noc, hoci bol len november. Bolo to cítiť už večer, meteorológovia v našej oblasti sľubovali až -20. Ako to zvládne Hector? Nezmrzne? Mám pri ňom ostať? S Majkou sme si totiž od začiatku povedali, že dnu ho púšťať nebudeme. Horský záchranársky pes podľa nás do domu nepatrí. Aj keď sme ho od prvých chvíľ milovali, nechceli sme dopadnúť tak, že sa nám bude trepať do postele, stále mu čistiť laby... Veď sme mali krásnu veľkú záhradu, dvor, navyše Hectora čakala kariéra, počas ktorej mal čeliť extrémnemu nepohodliu. Prišiel však naozaj krutý mráz.

Chvíľu som pri ňom po tme ležal zo solidarity, ale tiež preto, aby som sa uistil, že to zvláda. Potom ma však premohla zima a išiel som dnu, len aby som sa vzápätí vrátil. Nedalo mi to, rozmýšľal som, že mu cez otvor búdy prevesím deku. Vedel som, že som jeho domček zateplil dobre, nemala by mu byť zima, ale... Nebol som si istý. Pendloval som teda hore dole, z koterca som sa uzímený vracal za manželkou a napiť sa teplého čaju, a zase naspäť. Takto to pokračovalo asi do jedenástej. Hector kňučal, bola to jeho prvá noc bez súrodencov a mamy, zvykal si. Alebo kňučal od zimy? To keby mi niekto povedal!